

РЕШЕНИЕ

№ 8605

гр. София, 12.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7916** по описа за **2024** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от „Лион Фарм“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ф. Н. И. чрез адв. С. Ч.-Н. /САК/ със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.18 против Решение № 1728 от 09.04.2024 г. на СРС по НАХД № 612/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 18 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/№ 22-2100103/20.12.2021г, издадено от Директор на Държавна инспекция по труда С.. Навеждат се доводи за незаконосъобразност на решението, като постановено при нарушение на материалния закон, при необсъждане на всички събрани доказателства в тяхната съвкупност и при непълнота на доказателствата и нарушение на процесуалните правила. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от пълномощник, поддържа жалбата и моли съда да уважи касационната жалба и да отмени първоинстанционното решение като незаконосъобразно и неправилно по съображения, изложени в касационната жалба.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ - С., чрез процесуален представител

оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в, от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК, приложим по препращане от чл. 63в от ЗАНН.

За да постанови обжалваното решение, СРС в производството по реда на глава III, раздел V ЗАНН е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства на основание чл.378, ал.2 НПК вр. чл.84 от ЗАНН, ангажирани по реда на НПК в хода на съдебното следствие, проведено от другия състав на СРС, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

При извършване на 29.11.2021г на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство на „Медикал Логистик“ ЕООД /сег. Наименование „Лион Фарм“ ЕООД/ било констатирано, че дружеството не е изпълнило даденото му на осн.чл.404, ал.1, т.1 от КТ с протокол за извършена проверка на Дирекция Инспекция по труда С. с изх.№ПР2131218/22.10.2021г задължително предписание под №11, а именно „Работодателят да изплати на В. С. А., уговореното трудово възнаграждение за периода от месец септември 2020г до месец ноември 2020г, съгласно чл.128, т.2 от Кодекса на труда“. Срокът за изпълнение на предписанието бил до 11.11.2021г. До приключване на проверката на 29.11.2021г не били представени документи, удостоверяващи изплащането на трудовото възнаграждение на В. С. А. за периода от месец септември 2020г до месец ноември 2020г.

С оглед констатираното нарушение бил съставен АУАН №22-2100103 от 29.11.2021г срещу дружеството, а нарушението било квалифицирано по чл.415, ал.1 от КТ. Актът бил съставен в присъствието на управителя на дружеството, който след запознаване със съдържанието му го подписал без възражения. Актът бил подписан от актосъставителя и двама свидетели.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал Наказателно постановление №22-2100103/20.12.2021г, с което за нарушение на чл.415, ал.1 КТ на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500лева на основание чл.416, ал.5, вр. чл.415, ал.1 КТ.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че е спазен срока по чл.34, ал.1 от ЗАНН, при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила – съответно на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение, същото не съставлява маловажно нарушение по смисъла на чл.28 от ЗАНН и наложеното наказание е в рамките на предвидения в

закона размер.

Предвид установеното съдът намира, че при преценка на събраните доказателства не са допуснати нарушения. Съображенията на касатора в тази насока намира за неоснователни и неподкрепени от установеното. При преценка на събраните доказателства съдът ги е обсъдил всестранно, обективно и пълно. СРС е изложил подробни мотиви за това кои свидетелски показания кредитира и същите съответстват ли на изложеното в обстоятелствената част на АУАН и НП, както и дали същите се подкрепят от събрания писмен доказателствен материал.

Неоснователен е довод на касатор, че не е спазен срока по чл.34, ал.1 от ЗАНН. АУАН не е съставен и НП не е издадено заради нарушение на чл.128, ал.2 КТ и в тази връзка възражението за изтичането на срока по чл.34 от ЗАНН се явява неоснователно, както и неоснователно се явява възражението за т.нар. разбиване на нарушението на периоди. В случая касатор е извършил нарушение на 12.11.2021г, АУАН е съставен на 29.11.2021г и НП е издадено в шестмесечен срок от съставянето на акта.

Решението е постановено при спазване на материалния закон.

При правилно изяснена фактическа обстановка, СРС е достигнал до обоснования извод, че касаторът е извършил вмененото му нарушение. Изпълнителното деяние на нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ се изразява в неизпълнение на задължително предписание на контролен орган, като формата на изпълнителното деяние - действие или бездействие зависи от съдържанието на предписанието. В случая се касае за бездействие, тъй като не е изпълнено задължително предписание. Неизпълнението на предписанието е юридически факт, пораждащ административно- наказателната отговорност на неговия адресат. От събраните по делото доказателства се установява, че дружеството не е изпълнило задължителното предписание № 11, дадено с протокол за извършена проверка от 22.10.2021г. да изплати на В. С. А. съгласно представените ведомости за работна заплата за периода от м. септември 2020г до м. ноември 2020г уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за периода съгласно чл.128, т.2 от КТ. П. не е било изпълнено до указания срок-11.11.2021г., с оглед на което и са налице всички законови предпоставки за носене от страна на жалбоподателя на административно-наказателна отговорност. Не са представени от касатора доказателства, че нарушението е отстранено, поради което няма основание за прилагане на привилегирвания състав на чл. 415в, ал.1 от КТ.

Правилно СРС е приел, че АУАН и НП е издадено еднозначно поради неизпълнение на задължително предписание по чл.404, ал.1, т.1 от КТ и няма противоречие в доказателствената маса по въпроса за това, че предписанието не е изпълнено /същото предписание не оставя място за тълкуване за това следва ли и каква сума да се заплати на А., тъй като изхожда от фактическото положение, че съответната работа е извършена от работника/служителя и че възнаграждението му се дължи. Въпросите за това дали сумата е била изплатена преди издаване на предписанието и дали той действително е полагал труд в периода са относими към евентуалното оспорване на задължителното предписание, като от доказателствата по делото е видно, че успешно оспорване на задължителното предписание липсва. В тази връзка възраженията на касатора са неотнормими към предмета на настоящото производство, който е свързан с установяване на това налице ли е подлежащо на санкциониране неизпълнение на съответното задължително предписание, а не заради нарушение на чл.128, т.2 от КТ. Предвид горното доводите на касатор, преповторени в КЖ и съдържащи се първоначално във въззивната жалба са неоснователни и същият смесва въпросите за

твърдяното нарушаване на чл.128, т.2 КТ и за нарушаването на съответното задължително предписание. Както правилно е посочил СРС неизпълнението на всяко отделно предписание по чл.404, ал.1, т.1 КТ се явява отделно неизпълнение на задължение към държавата при осъществяване дейността на съответното юридическо лице по смисъла на чл.83 ЗАНН, предвид това издаването на отделно НП за това нарушение не е в несъответствие със закона. Ирелевантни са и възраженията за това колко на брой НП са издадени, от значение е това колко отделни административни нарушения са установени. В процесния случай безспорно нарушението се изразява в неизпълнение на дадено задължително предписание №11 и неизпълнението на всяко друго отделно предписание, установено с този протокол съставлява самостоятелно административно нарушение. Касатор е наказан за неизпълнение на конкретното предписание, а след като с протокола за проверката са били дадени общо 22 предписания, то могат да бъдат съставени 22 УАН и съответно издадени 22 бр. отделни НП за неизпълнение на всяко едно от тези предписания, ако всичките не са били изпълнени. Доколкото задължителните предписания не са едно цяло, то може според настоящия състав да се налага отделно наказание за неизпълнението на всяко едно от тях. С процесното НП, потвърдено с решението на СРС има едно наказание за неизпълнение на задължение по точка 11.

Административно-наказващият орган правилно е определил приложимостта на разпоредбата на чл.415 ал.1 от КТ и наложил имуществена санкция в минималния предвиден размер от 1 500 лв., явяващ се адекватен на вида и тежестта на извършеното нарушение, пропорционален на степента на негативна относимост на същото към закриляните обществени отношения, поради което размерът ѝ не следва да се редуцира.

Районният съд е изложил мотиви защо намира размера на санкцията за правилно определен в минималния размер, предвиден от закона. Законосъобразен е и изводът на първоинстанционния съд, че деянието не обуславя състав на маловажно нарушение, тъй като се касае за нарушение на просто извършване, от категорията на т.нар. формални нарушения, което се осъществява чрез бездействие, а именно: неизпълнение на задължително предписание. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в специалния закон задължения на субекта на отговорност, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат, и трае докато бъде установено или преустановено. Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя извода на СРС, че нарушението не разкрива по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с други от същия вид.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с чл.63д от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1728/ 09.04.2024г. по НАХД № 612/2023г. на СРС, 18-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/№ 22-2100103/20.12.2021г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място].

ОСЪЖДА „Лион Фарм“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителна агенция Главна инспекция по труда съдебни разноси по делото в размер на 100 /сто / лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: